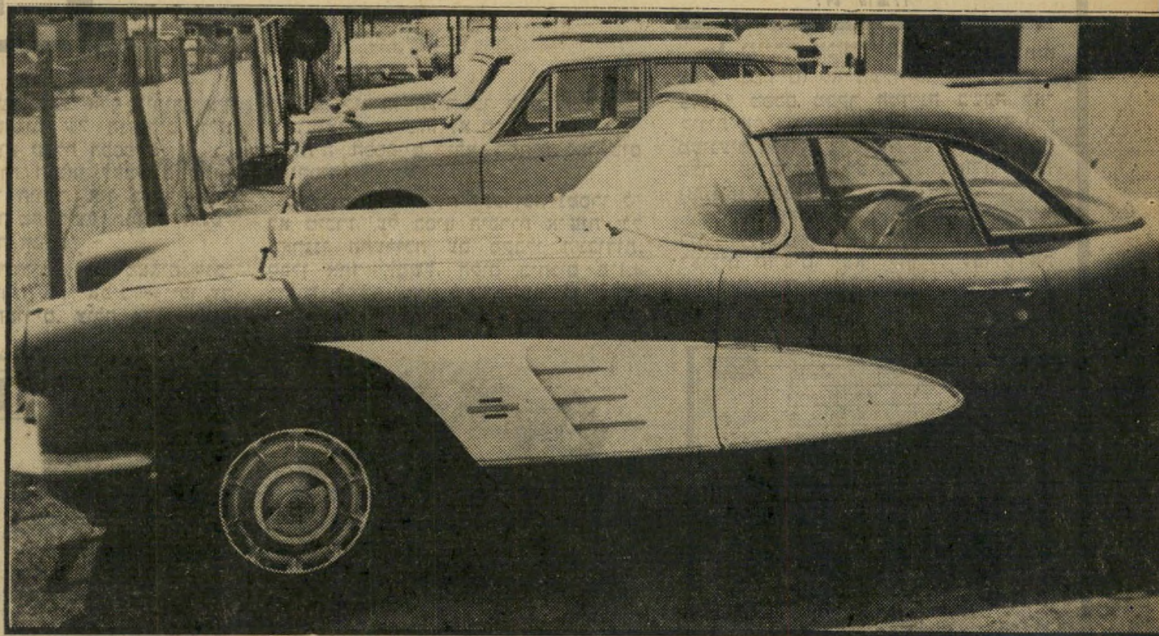

מן הפח אל הפתח

לא יתייחסו אל מכוניתך כאל גרוטאה. נתקעת, נאלצת לנטוש את מכוניתך בצד הכביש ולח" זור לביתך, רצוי שלמחרת תיסע אישית עם הגורר, לפקח על הגרירה.

אתה יכול לפנות לאחת משתי החברות הגדולות גם אם אין לך מנוי שנתי, או לגורר-רכב פרטי, בתנאי אחד בלבד — צלצל לפחות לעשרה גוררים, בחר בזה המציע מחיר נוח. קודם היציאה החתם אותו על "הזר מנת גרירה", כדי שהכל יהיה ברור. על הגורר לציין את מקום הימצאה של המכונית ואת יעד הגרירה. לא פעם מציעים גורר-רכב מחיר נמוך, כדי ללכוד את הלקוח, ולקראת סוף הדרך הם פשוט "שוכחים" את המחיר שנקבע, דורשים סכום כפול. כיוון שלא מעטים מבין הגוררים הם אנשים קשוחים, נאלצים בעליהמכוני ניות לשלם מחיר מפולפל, אחרת אין הגורר משחרר את מכוניתם.

אם מסיבה כלשהי אינך יכול להצטרף אל הגורר, מומלץ להתקשר במיקרה זה עם אחת משתי החברות הגדולות. חברות אלו אינן יכולות להרשות לעצמן להתעלם מביקורת ציבורית, לכן הן משתדלות להקפיד על טיב שירותי-הגרירה הניתן ללקוח.

מכוניות במיגרש מכירה: כולן נראות מבריקות

הביקור שלו מצויין ששירותי-הגרירה עובדים נוח-סטופ, 24 שעות ביממה. בתשובה אמר הגורר כי בכרטיס יכול להיות רשום כל דבר, אבל במציאות הוא סוגר בשעה ארבע בדיוק.

צ' בי יוזנט הוא המנהל-בפועל של מחלקת-המוסכים במשרד-התחבורה. חדש בתפקיד. רק לפני חודש שיים קיבל את המינוי. הוא עדיין מלא מרץ, מוכן "להזיז" דברים, כואב את כאבם של מאות-אלפי בעלי המכוניות, הנעצרים, לא פעם, עלידי בעליהמוסכים. ביקשתי לדעת אם משרד-התחבורה ערוך לטפל כי

מכונית ה"דוקס" ויונה" של מוטי שניידר, בעל חברה להשכרת רכב פיוגל טורס בע"מ, מרחוב בריהודה 10 בתל-אביב, ניגנבה.

יומיים חיפש שניידר את מכוניתו הגנובה. לבסוף מצאה כשהיא חונה על אס-הדרך, במרחק של ארבעה קילומטר מבאר-שבע. הגלגל הימני הקדמי והשמאלי האחורי היו מנוקבים. במנוע חסרו חלקים.

שניידר פנה למיטרת באר-שבע, שם קיבל רשימת בעלי שירותי-גרירה. הוא התקשר עם אחד מהם, מוסך נתנאל בע"מ, שירות-גרר, באזור התעשייה, כביש חברון. השניים נפגשו ליד המכונית, נהג-הגרר התבקש להחזיר ליף את הגלגל הקדמי השמאלי, התקין, בגלגל האחורי

מבקר העולם הזה: מעשיר לסייר בג'ונגל המוסכים ומגלה:

איך מראים גוררים, פחחים וצבעים את בעלי הרכב

להשיג בשוק דלת חדשה, יחלפו לפחות ארבעה חודשים עד שיגיע לארץ מישלוח חדש של דלתות, לכן החליט להרכיב דלת משומשת, על דעת עצמו. הבעל, שקיבל 48 שעות חופשה, לא מצא זמן כדי לבדוק אם טענת הפחח נכונה.

שבועיים לאחר-מכן הושלמה העבודה. האשה שילמה 1,300 לירות נוספות, אך הפחח התזיר לה 300 לירות, באמרו: "כפי שהבטתי לך, לא תשלם מכיסך את דמי-ההשתתפות העצמית שגובה חברת-הביטוח".

מספרת שושנה פיירמן: "העברתי את דו"ח התיקור גים לשלמה פלד, מחברת-הביטוח מיגל-בנין, אצלם היתה המכונית מבוססת. מקץ שבועיים קיבלתי מחברת-הביטוח צ'ק על סך 1,560 לירות. מסתבר שהפחח רשם בתוך תיק-המיסמכים הסגור, אותו העברתי לסוכן-הביטוח, כי קנה דלת חדשה וריפור חדש. זאת, למרות שהריפור במכונית לא הוחלף כלל, והדלת שהורכבה היתה ישנה וחלודה. חברת-הביטוח הפחיתה, בהתאם לחוק, 40% פחת על הקלי-רכב חדשים.

כך נוצר מצב שבו קיבלתי דלת חלודה, לא הוחלף ריפור, ועוד הפסדתי 440 לירות, משום שבאופן תיאור רטי קיבלתי ציוד חדש, הפחח, לעומת זאת, קנה דלת חלודה בפרוטות, וקיבל כסף כאילו היתה זו דלת חדשה. הוא לא החליף ריפור, ושילשל לכיסו כסף עבור ריפור חדש.

"פניתי לפחח ושאלתי אותו מדוע רימה אותי, מדוע ניצל את העובדה שבעלי שירת חמישה חודשים במי-לואים ולא היה הרכיב במכונית ציוד ישרן. דיווח לחבר-רתי-הביטוח על ציוד חדש וגרם עליידי כך שוירידו ממני מאות לירות פחת. הוא צחק לי בפרצוף. "פניתי אל חברה שלי, עורכת-דין במיקצועה, ושאלתי תיה אם כדאי להגיש תלונה למיטרת. היא יעצה לי

מיקרים דוגמת זה שאירע למוטי שניידר. יוזנט לא ניסה לטיח דברים. הוא הודה כי כיום שוררת הפקרות גמורה בשטח גרירת-הרכב. אין תעריפי-גרירה אחידים. שירות זה אינו בריפיקות, כל בעל מכונית-גרר רשאי לגבות תשלום ככל העולה על רוחו. המנהל-בפועל של המוסכים סיפר, כי הוא עצמו יודע

מאת

זאב יפת

שאל בין גורר-הרכב הסתננו לא מעט טיפוסים מפוקים שאינם מוסיפים כבוד למיקצוע. לדבריו מעניק מיש-רדיהתחבורה לנושא זה דרגת דחיפות עליונה. כבר בשבועות הקרובים יוצאו צווים מתאימים, שיקבעו מי רשאי לעסוק בגרירת-רכב. כמוכן יועמדו מחירי-הגרירה תחת פיקוח.

בארץ פועלות שתי חברות גדולות לגרירת רכב — מגור ושמגר. תמורת 80—60 ל"י (המחיר המדויק נקבע לפי שנת הייצור של המכונית) ניתן לרכוש, באחת משתי חברות אלה, כרטיס-מנוי שנתי המבטיח כי מכונית תקועה תיגרר מכל מקום בארץ, אל המקום אותו יציין בעל-הרכב.

כיוון שהתחרות בין שתי החברות חריפה (שמגר שייכת לאיגוד המוסכים), הן משתדלות להעניק ללקוח שירות מתקבל על הדעת. כאשר תשלפן אליהם להודיע על תקלה, לא תיעננה בגסות-רוח. גורר-הרכב שלהם

המונקב, לגרור את המכונית למוסכו, סוכם שלמחרת היום יתקשר שניידר אל הגורר ויורה לו, טלפנית, לאי-זה מוסך להעביר את הרכב הפגוע.

מספר מוטי שניידר: "למחרת התקשרתי עם מוסך נתנאל, ביקשתי לגרור את המכונית למוסך ביו. אמרתי שאמתין למכונית במוסך, וכשתגיע, אשלם את החש"ב. הגורר השיב: תביא כסף מזומן, אני לא מקבל צ'קים. אגב, עד עכשיו אתה כבר חייב לי 395 לירות."

הזדעזעתי. אמרתי שתשולם 395 ל"י עבור גרירה למרחק ארבעה קילומטר, זה יותר מי-כיסות. זהו שוד לאור היום.

הגורר לא התרגש. הוא הסביר כי התשלום מורכב משני חלקים: 75 לירות עבור חילוץ המכונית (החלפת גלגלים), ו-325 לירות עבור גרירה. במחיר זה כבר ניכר ללח תוספת של 100% עבור גרירה בחג. זה היה בפסח. "ניסיתי להתמקח על המחיר, אבל הגורר חתך אותי ואמר: 'אדוני, יש לך שלוש אפי-שרויות. א. לשלם את המחיר. ב. לא לקבל את המכונית. ג. להתלונן בפני מי שאתה רואה. דע דך שעבור כל יום שהמכונית תעמוד כאן, אחייב אותך בחמש לירות.'"

חששתי, ממשיך מוטי ומספר, "שלי תעריף-שחי טה זה תעלה הגרירה לתל-אביב לפחות אלפיים לירות. מייד הוריתי לגורר להשאיר את המכונית במוסכו. כבעל חברה להשכרת מכוניות, אני מתמצא במכונאות-רכב. ידעתי, פחות או יותר, מה יש לתקן במכונית כדי שתור כל להגיע לתל-אביב. הודעתי לגורר כי אבוא אחר-הצהריים, בסביבות השעה ארבע, עם פועל וחלקי-חילוף, ואקח את המכונית.

הגורר אמר כי עלי להגיע לפני השעה ארבע. אם אאחר, אמצא את המקום סגור. אמרתי לו כי בכרטיס-